

Belgijska (Nizozemska) veroizpoved

1. člen - Bog je en sam

Mi vsi s srcem verujemo in z usti izpovedujemo, da obstaja eno edino, enostavno in duhovno Bitje, ki ga imenujemo Bog. On je večer, nedoumljiv, neviden, nespremenljiv, neskončen, vsemogočen, popoln v razumu, pravičen, dober in preobilen vir vsega dobrega.

2. člen - Kako moremo Boga spoznavati

Boga spoznavamo na dva načina. Najprej po njegovem stvarjenju, ohranjanju in upravljanju vesoljstva, ki je pred našimi očmi kot čudovita knjiga, v kateri nas vse stvaritve, velike in majhne, kakor črke vodijo k premišljevanju nevidnih lastnosti Boga, kot sta njegova mogočnost in božanskost, o katerih govori apostol Pavel v [Rim 1,20](#). Vse te stvari zadostujejo, da prepričajo ljudi in jih puščajo brez opravičila. Drugič, Bog se nam je dal še razločnejše in popolnejše spoznati po svoji sveti in božanski Besedi, in sicer v toliko, kolikor potrebujemo v tem življenju, Bogu v slavo in nam v odrešenje.

3. člen - O zapisani Božji besedi

Izpovedujemo, da Božja beseda ni bila poslana niti izročena po volji človeka, ampak so, kot pravi apostol Peter, sveti ljudje govorili, kakor jih je vodil Sveti Duh; nato pa je Bog, zaradi posebne skrbi za nas in za naše odrešenje, naročil svojim služabnikom prerokom in apostolom, da so njegovo razodeto besedo zapisali; pa tudi on sam je s svojim prstom popisal dve plošči postave. Zato imenujemo te svete spise sveto in božansko Pismo.

4. člen - Kanonične knjige Svetega pisma

Verujemo, da se Sveto pismo sestoji iz dveh delov in sicer iz Stare in Nove zaveze, ki sta kanonični in se jima ne da oporekati. Knjige Svetega pisma so na seznamu Božje cerkve, kakor sledi. Knjige stare zaveze so: pet Mojzesovih knjig (Geneza, Eksodus, Levitik, Numeri, Devteronomij), Jozuetova knjiga, Ruta, Sodniki, dve Samuelovi knjigi, dve Knjigi kraljev, dve Kroniški knjigi, imenovani tudi Paralipomenon, Prva Ezrova knjiga, Nehemija, Estera, Job, Davidovi psalmi, tri Salomonove knjige, kamor sodijo Pregovori, Pridigar in Visoka pesem, štirje veliki preroki. Izaija, Jeremija, Ezekiel in Daniel in dvanajst malih prerokov in sicer: Ozej, Joel, Amos, Abdija, Jona, Mihej, Nahum, Habakuk, Sofonija, Agej, Zaharija in Malahija. Novo zavezo sestavljajo: štirje evangeliji (Matejev, Markov, Lukov in Janezov), Apostolska dela, štirinajst poslanic apostola Pavla (ena Rimljanom, dve Korinčanom, ena Galačanom, ena Efežanom, ena Filipljanom, ena Kološanom, dve Tesaloničanom, dve Timoteju, ena Titu, ena Filemonu in ena Hebrejcem), sedem poslanic drugih apostolov, kamor sodijo: ena Jakobova, dve Petrovi, tri Janezove in Judova ter Razodetje apostola Janeza.

Belgijska (Nizozemska) veroizpoved

5. člen - Od kod dostojanstvo in avtoriteta Svetega pisma

Vse zgoraj navedene knjige so edine, ki jih priznavamo kot svete in kanonične ter z njimi predpisujemo, utemeljujemo in potrjujemo našo vero. Brez sence dvoma verujemo, da te knjige vsebujejo vse stvari, a ne le zato, ker jih kot take sprejema in potrjuje cerkev, ampak, ker Sveti Duh pričuje v naših srcih, da so od Boga, kar tudi same dokazujejo. Celo slepec lahko opazi, da se izpolnjujejo stvari, ki so v njih napovedane .

6. člen - Razlika med kanoničnimi in apokrifnimi knjigami

Razlikujemo svete knjige od apokrifnih, kamor sodijo: 3. Ezdrova, Tobijeva, Judita, Knjiga modrosti, Jezus Sirah, Baruh, dodatki k Esterini knjigi, Pesem treh mladeničev, Suzanina zgodba, Zgodba o Belu in zmaju, Manasejeva molitev in dve knjigi Makabejcev. Vse te knjige sme Cerkev brati v poduk, kolikor so skladne s kanoničnimi knjigami, čeprav so daleč od tiste moči in učinkovitosti, da bi mogli na temelju njihovega pričevanja potrditi katerikoli nauk vere ali krščanske religije, še manj pa ti spisi zmanjšujejo avtoriteto svetih knjig.

7. člen - O zadostnosti Svetega pisma kot edinega pravila vere

Verujemo, da vsebuje Sveto pismo v polnosti Božjo voljo, in da je v njem v zadostni meri vsebovano vse tisto, kar mora človek verovati, da bi bil odrešen. Ker je v Svetem pismu v polnosti zajet celoten način bogočastja, ki ga Bog od nas zahteva, je nepostavno, da bi kdorkoli, četudi apostol, učil drugače, kot smo poučeni iz Svetega pisma; isto velja, če bi šlo za angela iz nebes, kot pravi apostol Pavel. Ker je Božji besedi prepovedano karkoli dodajati ali od nje odvzemati, je jasno razvidno, da je nauk, ki iz nje izhaja, izredno popoln in v vseh pogledih dovršen. Nobenim človeškim spisom ne dajemo, ne glede na svetost njihovih avtorjev, enake veljave kot Svetemu pismu; niti ne smemo dajati enake veljave, kot jo dajemo Božji resnici, izročilu, množičnosti, starodavnosti, menjavanju časov in oseb, koncilom, dekretom in statutom, kajti resnica je čez vse, vsi ljudje pa so sami po sebi lažnivci in bolj nečimrni od nečimrnosti. Zatorej z vsem svojim srcem zavračamo vse, kar se ne sklada s tem nezmotljivim pravilom, ki so ga učili apostoli, rekoč: »Presojajte duhove, ali so iz Boga. Če kdo prihaja k vam in ne prinaša tega nauka, ne sprejemajte ga v hišo.«

8. člen - Bog je enega bistva, a vendar v treh osebah

V skladu s to resnico in z Božjo besedo verujemo v enega samega Boga, ki je ena sama bit, v kateri so tri osebe, ki so, v skladu s svojimi nedeljivimi lastnostmi, dejansko, resnično in večno različne. Te osebe so Oče, Sin in Sveti Duh. Oče je vzrok, izvor in počelo vseh stvari, tako vidnih kot nevidnih; Sin je beseda, modrost in podoba Očeta; Sveti Duh je večna sila in moč, ki izhaja iz Očeta in Sina. Vendar Bog kljub tej različnosti ni razdeljen na tri, saj nas

Belgijska (Nizozemska) veroizpoved

Sveto pismo uči, da imajo Oče, Sin in Sveti Duh vsak svojo lastno osebnost, ki se razlikuje po svojih lastnostih, vendar tako, da so vse te tri osebe en sam Bog. Iz tega je razvidno, da Oče ni Sin, Sin pa ni Oče, enako ni Sveti Duh niti Oče niti Sin. Vendar te tako različne osebe niso niti ločene niti pomešane, kajti tako Oče kot Sveti Duh nista privzela nase mesa, ampak samo Sin. Oče nikoli ni bil niti brez Sina niti brez Svetega Duha. Kajti vsi trije so sovečni in enega bistva. Nobeden ni ne prvi ne zadnji, kajti vsi trije so eden v resnici, moči, dobroti in usmiljenju.

9. člen - Svetopisemski dokaz za nauk o Sveti Trojici

Vse to vemo iz pričevanja Svetega pisma, pa tudi iz učinkovanja oseb Trojice, zlasti tistega, ki ga čutimo v sebi. Pričevanje Svetega pisma, ki nas uči, da verujemo v Sveto Trojico, je zapisano na več mestih v Stari zavezi, katerih ni treba ravno prešteti, ampak izbrati s preudarnostjo in razsodnostjo. V 1. Mojzesovi knjigi [1,26.27.](#) pravi Bog: »Naredimo človeka po svoji podobi, ki nam bodi sličen, in gospodujejo naj ribam morskim in pticam nebeškim in živini in vesoljni zemlji ter vsej laznini, lazeči po zemlji. In ustvaril je Bog človeka po svoji podobi, po Božji podobi ga je ustvaril: moža in ženo ju je ustvaril.« V 1. Mojzesovi 3,22 pa pravi: »Glej, človek je postal kako eden izmed nas.« Iz izreka: »Naredimo človeka po svoji podobi,« je razvidno, da je v Božanstvu več kot le ena oseba; ko pa pravi: »Bog je ustvaril,« izraža enost. Res je, da tu ni govora o tem, za koliko oseb gre, toda tisto, kar se nam v Stari zavezi kaže kot zamegljeno, je v Novi zavezi zelo jasno. Ob krstu našega Gospoda v Jordanu se je, medtem ko je bil Sin v vodi, zaslišal Očetov glas: »Ta je Sin moj ljubljeni,« Sveti Duh pa se je prikazal v podobi goloba. Tako je določil tudi Kristus glede krsta vseh vernikov: »Krščujte vse narode v ime Očeta in Sina in Svetega Duha.« V evangeliju po Luku je angel Gabriel takole nagovoril Marijo, mater našega Gospoda: »Sveti Duh pride nadte in moč Najvišjega te obsenči; zato se bo Sveto, ki se rodi, imenovalo Sin Božji.« Isto je izraženo v: »Milost Gospoda Jezusa Kristusa in ljubezen Božja in deleštvo svetega Duha z vsemi vami!« Ali: »Zakaj trije so, ki pričujejo v nebesih: Oče, Beseda in Sveti Duh; in ti trije so eno.« Na vseh teh mestih smo popolno poučeni, da obstajajo tri osebe enega božanskega bistva. Čeprav ta nauk močno presega sleherno človeško razumevanje, ga s pomočjo Božje besede vseeno verujemo, pričakujemo pa, da bomo v prihodnjem življenju v nebesih deležni njegovega popolnega razumevanja in dobrobiti, ki jo prinaša. Razen tega moramo motriti posamezne za nas pomembne zadolžitve in dejavnosti teh treh oseb. Zaradi njegove moči pravimo Očetu Stvarnik; Sin je po svoji krvi naš Odrešenik in Odkupitelj; Sveti Duh je naš Posvečevalec, ker biva v naših srcih. Ta nauk o Sveti Trojici je prava Cerkev vseskozi branila in ohranjala, od apostolskih časov pa do današnjega dne, in sicer proti Judom, mohamedancem ter nekaterim lažnim kristjanom in krivovercem, kot so bili: Markion, Mani, Praksej, Sabelij, Pavel Samosatski, Arij in podobni. Zatorej v teh stvareh rade volje sprejemamo tri veroizpovedi, in sicer apostolsko, nikejsko in Atanazijevo. Prav tako sprejemamo tudi vse tisto, kar so skladno z omenjenimi veroizpovedmi napisali zgodnji cerkveni očetje.

Belgijska (Nizozemska) veroizpoved

10. člen - Jezus Kristus je resnični in večni Bog

Verujemo, da je Jezus Kristus, v skladu s svojo božansko naravo, edinorojeni Božji Sin, od vekomaj rojen, niti narejen niti ustvarjen (kajti potem bi bil ustvarjeno bitje), ampak enega bistva in sovečen z Očetom, prava podoba njegove osebe in odsev njegove slave, Očetu enak v vseh stvareh. On je Božji Sin, a ne le od časa, ko je privzel našo naravo, temveč od vse večnosti, kot nas učijo naslednja pričevanja, če jih skupaj primerjamo. Mojzes pravi, da je Bog ustvaril svet, Janez pa pravi, da so bile vse stvari ustvarjene po Besedi, katero imenuje Bog. Apostol pravi, da je Bog naredil svetove po svojem Sinu; enako pravi, da je Bog ustvaril vse stvari po Jezusu Kristusu. Zatorej nujno sledi, da je on, ki se imenuje Bog, Beseda, Sin in Jezus Kristus, obstajal v času, ko so bile po njem ustvarjene vse stvari. Zato pravi prerok Mihej: »Njega izviri so od starodavnosti, od dni večnosti.« Apostol pa govori o njem, da »nima niti začetka dni niti življenja konca«. On je torej tisti pravi, večni in vsemogočni Bog, katerega kličemo, častimo in mu služimo.

11. člen - Sveti Duh je resnični in večni Bog

Verujemo in tudi izpovedujemo, da Sveti Duh od vekomaj izhaja iz Očeta in Sina, in zatorej ni niti narejen, niti ustvarjen, niti rojen, ampak le izhaja iz obeh. On je, glede na zaporedje oseb, tretja oseba Svete Trojice, enega in istega bistva, veličastva in slave z Očetom in Sinom. Zato je, kot nas uči Sveto pismo, resnični in večni Bog.

12. člen - O stvarjenju

Verujemo, da je Oče po svoji Besedi, torej po Sinu, iz nič ustvaril nebesa, zemljo in vsa bitja, kakor se mu je zdelo dobro, tako da je dodelil vsakemu ustvarjenemu bitju obstoj, obliko, videz in različne zadolžitve za služenje svojemu Stvarniku. Verujemo tudi, da jih še vedno vzdržuje in jim vlada s svojo večno previdnostjo in neskončno močjo, da bi mogla služiti ljudem, z namenom, da bi mogel tudi človek služiti svojemu Bogu. On je tudi ustvaril vse angele dobre, da bi bili odposlanci v službi njegovim izvoljenim; nekateri od njih so odpadli od odličnosti, v kateri jih je Bog ustvaril, v večno pogubo, drugi pa so po Božji milosti ostali stanovitni in vztrajali v prvotnem stanju. Hudiči in hudobni duhovi so tako izprijeni, da so Božji sovražniki v vsaki dobri stvari; kot kaki razbojniki preživijo na vso moč, da bi razdejali cerkev in vsakega njenega člana, ter da bi vse uničili s svojimi podlimi zvijačami. Zato so zaradi svoje hudobije obsojeni na večno prekletstvo, dan na dan pričakujoč svoje muke. Zatorej zavračamo in preziramo zmoto saducejev, ki so zanikali obstoj duhov in angelov, pa tudi manihejcev, ki trdijo, da imajo hudiči izvor sami v sebi, ter da izhaja njihova hudobija iz njihove narave, ne pa iz njihovega padca.

13. člen - O Božji previdnosti

Verujemo, da Bog, ko je ustvaril vse stvari, le-teh ni zapustil, ali jih prepustil usodi ali

Belgijska (Nizozemska) veroizpoved

naključju, ampak jim vlada in jih upravlja v skladu s svojo sveto voljo, tako da se nič na tem svetu ne zgodi brez njegove odločitve. Vendar Bog ni niti povzročitelj greha niti ga ni mogoče obtožiti za storjene grehe, kajti njegova moč in dobrotta sta tako veliki in nedoumljivi, da ukazuje in izvaja svoje delo na najodličnejši in najpravičnejši način, celo, ko hudiči in hudobni ljudje ravnajo krivično. Tu ne želimo z neprimerno radovednostjo raziskovati stvari, ki so onkraj človeških sposobnosti razumevanja. Zato dajemo z vso ponižnostjo in spoštljivostjo čast Božjim pravičnim sodbam, ki so nam prikrite in smo zadovoljni, da se kot Kristusovi učenci učimo le tistih stvari, katere nam je on razodel v svoji besedi, brez prestopanja te meje. Ta nauk nam je v neizrekljivo tolažbo, kajti uči nas, da se nam nič ne pripeti po naključju, temveč pod vodstvom našega milostnega nebeškega Očeta. On pazi na nas z očetovsko skrbnostjo in drži vsa bitja pod svojo oblastjo, da niti en sam las z naše glave (vsi so namreč prešteti) in niti en sam vrabec ne padeta na tla brez volje našega nebeškega Očeta. Vanj popolnoma zaupamo, prepričani, da tako zadržuje hudiča in vse naše ostale sovražnike, da nam brez njegove volje in privolitve ne morejo škoditi. Zatorej zavračamo prekletstva vredno zmoto epikurejcev, ki trdijo, da se Bog za nič ne zanima, ampak pušča stvari, da gredo svojo pot.

14. člen - O človekovem stvarjenju, padcu in njegovi nezmožnosti, da bi delal, kar je resnično dobro

Verujemo, da je Bog ustvaril človeka iz zemeljskega prahu ter ga po svoji podobi in podobnosti napravil ter izoblikoval dobrega, pravičnega in svetega, popolnoma zmožnega, da svojo voljo uskladi z Božjo voljo. Toda človek ni razumel dostojanstva, ki ga je imel, niti ni prepoznal svoje odličnosti, temveč se je, poslušajoč hudičeve besede, namerno podvrigel grehu in posledično smrti ter prekletstvu. Pregrešil se je namreč zoper zapoved življenja, katero je bil prejel in se z grehom ločil od Boga, ki je njegovo resnično življenje in s tem pokvaril svojo celotno naravo ter postal podvržen telesni in duhovni smrti. Ko je postal na vseh svojih potih hudoben, sprijen in pokvarjen, je izgubil svoje odlične darove, katere je bil prejel od Boga in zadržal le nekaj njihovih ostankov, ki pa zadostujejo le v toliko, da ostaja neopravičljiv. Kajti vsa luč, ki je bila v nas, se je spremenila v temo, kot nas uči Pismo, ko pravi: »In luč sveti v temi, in tema se je ni polastila.« Sv. Janez torej imenuje ljudi tema. Zatorej zavračamo vsak nauk, ki temu nasprotno govori o človekovi svobodni volji, kajti človek je suženj greha, in ne more storiti ničesar, če mu to ni dano iz nebes. Kdo se sme predrzno hvaliti, da lahko sam od sebe stori kaj dobrega, ko pa sam Kristus pravi: »Nihče ne more priti k meni, če ga ne vleče Oče, ki me je poslal.« Kdo, ki razume, da je meseno mišljenje sovraštvo do Boga, se more hvaliti s svojo voljo? Kdo more kaj govoriti iz svojega védenja, ko pa telesni človek ne sprejema, kar je od Božjega Duha? Skratka, kdo si lahko drzne karkoli trditi, ko enkrat spozna, da sami po sebi nismo zmožni misliti kaj, kakor sami iz sebe, ampak je naša zmožnost od Boga? Zato se je treba zagotovo in trdno držati apostolovih besed, da Bog po svoji dobri volji v nas dela »tako voljo kot delovanje«. Kajti nobena volja niti razumevanje se ne skladata z

Belgijska (Nizozemska) veroizpoved

Božjo voljo in razumevanjem, če ju v nas ne vcepi Kristus. On je namreč dejal: »Brez mene ne morete ničesar storiti.«

15. člen - Izvirni greh

Verujemo, da se je izvirni greh preko Adamove neposlušnosti razširil na ves človeški rod, in sicer kot pokvarjenost celotne človeške narave in dedno zlo, s katerim so okuženi že otroci v materinem telesu. Izvirni greh je vir, ki proizvaja v človeku vse vrste greha, zato je v Božjih očeh tako pokvarjen in ostuden, da zadostuje za pogubljenje celotnega človeškega rodu. Ne da se ga odpraviti z nobenim sredstvom, niti izbrisati s krstom, kajti greh neprestano priteka iz svojega strašnega izvira, kot voda iz studenca. Kljub temu se Božjim otrokom izvirni greh ne všteva, ampak odpušča po Božji milosti in usmiljenju. To ne pomeni, da smejo verni mirno spati v svojem grehu, temveč mora v njih zavest o njem zbuhati pogosto vzdihovanje v želji, da bi bili osvobojeni tega umrljivega telesa. Zatorej zavračamo zmote pelagijancev, ki trdijo, da je greh le stvar posnemanja.

16. člen - O večni izvolitvi

Verujemo, da se je Bog, ko je po grehu naših prvih staršev celotno Adamovo potomstvo padlo v prekletstvo in pogubo, razodel takšen kot je, torej usmiljen in pravičen. Usmiljen je, ker rešuje in ohranja pred pogubo vse, katere je v svoji večni in nespremenljivi nameri iz čiste dobrote izvolil v Jezusu Kristusu, našem Gospodu, ne glede na njihova dela; pravičen pa je, ker ostale prepušča padcu in pogubljenju, kamor so se zapletli.

17. člen - Reševanje padlega človeka

Verujemo, da je naš nadvse milostni Bog, ko je videl, da je človek padel v časno in večno smrt ter v popolno bedo, v svoji čudoviti modrosti in dobroti poiskal človeka, ko je le-ta v strahu zbežal pred njim. Obljubil mu je, da bo poslal svojega Sina, rojenega iz žene, da stre kači glavo in naredi človeka blaženega.

18. člen - O utelešenju Jezusa Kristusa

Izpovedujemo torej, da je Bog izpolnil obljubo, ki jo je bil dal očetom po ustih svetih prerokov, ko je poslal v času, ki ga je sam določil, svojega edinorojenega in večnega Sina. Sin si je nadel podobo služabnika in postal podoben človeku, ko je privzel resnično človeško naravo, z vsemi njenimi slabostmi, razen greha ter bil po moči Svetega Duha in brez posredovanja moškega spočet v telesu blažene device Marije. Ni privzel le človeške telesne narave, ampak tudi pravo človeško dušo, da je postal pravi človek. Ker je duša enako pogubljena kot telo, je moral privzeti nase oboje, da bi oboje odrešil. Zato v nasprotju s krivoverstvom anabaptistov, ki zanikajo, da bi Kristus od svoje matere privzel

Belgijska (Nizozemska) veroizpoved

človeško meso, izpovedujemo, da je postal Kristus deležen mesa in krvi človeških otrok, da je po mesu sad Davidovih ledij, rojen iz Davidovega semena po mesu, sad telesa device Marije, rojen iz žene, Davidov potomec, korenina Jesejeva, Judov potomec, ki po mesu izvira iz judovskega ljudstva, Abrahamovo seme, saj je privzel Abrahamovo seme in bil v vsem enak bratom, razen v grehu. Zato je resnično naš Emanuel, kar pomeni Bog z nami.

19. člen - O zedinjenosti in različnosti dveh narav v Kristusovi osebi

Verujemo, da je po omenjenem spočetju Sinova oseba neločljivo združena in povezana s človeško naravo, tako da ni niti dveh božjih sinov niti dveh oseb, ampak sta v eni sami osebi združeni dve naravi. Vsaka narava pa je zadržala svoje posebne lastnosti. Kot je ostala Božja narava ves čas neustvarjena, brez začetka dni ali konca življenja, napolnjujoča nebesa in zemljo, enako tudi njegova človeška narava ni izgubila svojih lastnosti, ampak je ves čas ostala stvarjenje, ki je imelo začetek dni in bilo po naravi končno, tako da je zadržalo lastnosti resničnega telesa. Čeprav je bila njegovemu telesu ob vstajenju dana neumrljivost, to ni spremenilo resničnosti njegove človeške narave, kajti naše odrešenje in vstajenje sta odvisna od resničnosti njegovega telesa. Toda obe naravi sta tako tesno povezani v eni osebi, da ju ni mogla ločiti niti njegova smrt. Zato je bilo tisto, kar je ob smrti izročil v Očetove roke, resnični človeški duh, ki je zapustil njegovo telo. Toda medtem je ostala njegova Božja narava, celo ko je bil položen v grob, še naprej združena s človeško. Božanstvo je še vedno ostalo v njem, enako kot takrat, ko je bil otrok, čeprav se za kratek čas ni izražalo. Zato izpovedujemo, da je pravi Bog in pravi človek; pravi Bog po svoji moči, da premaga smrt in pravi človek, saj je mogel za nas umreti po slabotnosti svojega mesa.

20. člen - Bog je razodel svojo pravičnost in usmiljenje v Kristusu Jezusu

Verujemo, da je Bog, ki je popolnoma usmiljen in pravičen, poslal svojega Sina, da privzame tisto naravo, v kateri se je bila izvršila neposlušnost, da bi v njej opravil zadostitev in po svojem bridkem trpljenju in smrti pretrpel kazen za greh. Bog je torej jasno pokazal svojo pravičnost na svojem Sinu, ko je nanj položil naše krivice; na nas, ki smo bili krivi in smo zaslužili prekletstvo pa je iz čiste in popolne ljubezni razlil svojo milost in dobroto, ko je svojega Sina predal za nas v smrt in ga nato obudil za naše opravičenje, da bi mogli po njem zadobiti neumrljivost in večno življenje.

21. člen - O zadostitvi, ki jo je za nas opravil Kristusa, naš veliki duhovnik

Verujemo, da je Jezus Kristus s prisego posvečen za večnega velikega duhovnika po Melkizedekovem redu. Za nas se je prikazal pred nebeškim Očetom, da bi pomiril njegovo jezo s popolno zadostitvijo, ko je sebe žrtvoval na lesu križa in prelil svojo dragoceno Kri, da bi nas očistil naših grehov, kot so napovedali preroki. Pisano je namreč: »[O]n je bil

Belgijska (Nizozemska) veroizpoved

ranjen zaradi naših prestopkov, je bil potrjen zaradi naših krivic; kazen ga je zadela zaradi našega miru in rane njegove so bile nam v ozdravljenje. Mučili so ga, a ponižal se je in ni odprl ust svojih kakor jagnje, ki ga peljejo v zakol... in je bil grešnikom prištet« in bil kot hudodelec obsojen od Poncija Pilata, čeprav ga je ta najprej razglasil za nedolžnega. Tako je plačal za tisto, česar ni ukradel, in trpel, pravični za krivične, na duši in telesu, tako da je občutil strašno kazen, ki smo jo prislužili s svojimi grehi; da, celo tako, da je bil njegov pot kot kaplje krvi, ki so padale na tla. Zaklical je: »Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?« in vse to pretrpel za odpuščanje naših grehov. Zatorej po pravici pravimo z apostolom Pavlom, da ne poznamo drugega, kot Kristusa na križ razpetega; vse stvari štejemo za izgubo in smeti, če jih primerjamo z odličnostjo spoznanja našega Gospoda Jezusa Kristusa, v čigar ranah je vsa naša uteha. Zato ni poleg te edine žrtve, darovane enkrat za vselej, treba iskati ali izumljati drugih sredstev, da bi bili spravljani z Bogom, kajti ta žrtev dela verne popolne za vedno. Ravno zato je dobil po Božjem angelu ime Jezus, kajti on je moral odrešiti svoje ljudstvo njegovih grehov.

22. člen - O veri v Jezusa Kristusa

Verujemo, da Sveti Duh vnema v naših srcih (da bi dosegli pravo spoznanje te velike skrivnosti) pravo vero, ki sprejema Jezusa Kristusa z vsem njegovim zasluženjem, si ga naredi za svojega in ne gleda za ničemer zunaj njega. Iz tega nujno sledi eno: ali v Jezusu Kristusu ni vsega tistega, kar potrebujemo za odrešenje, ali pa imajo tisti, ki po veri posedujejo Jezusa Kristusa, v njem popolno odrešenje. Zato je vsaka trditev, da Kristus ne zadostuje, ampak se poleg njega zahteva še nekaj, nadvse bogokletna, saj pomeni, da je Kristus le polovični Odrešenik. Zato skupaj s Pavlom upravičeno pravimo, da smo opravičeni edino po veri, oziroma po veri brez del. S tem seveda ne mislimo, da nas rešuje vera kot taka, kajti vera je le pripomoček, preko katerega sprejmemo Kristusa - našo pravičnost. Jezus Kristus pa nam pripiše vse svoje zasluženje in vsa sveta dela, katera je za nas opravil. On je naša pravičnost. Vera je tudi sredstvo, preko katerega smo v občestvu z njim in vsemi njegovimi blagodatmi. Ko te postanejo naše, so več kot zadostne, da nas osvobodijo naših grehov.

23. člen - Opravičenje

Verujemo, da se naše odrešenje sestoji iz odpuščanja grehov zavoljo Jezusa Kristusa; v tem odpuščanju nam je všteta naša pravičnost, kot nas uči David in Pavel, ko blagrujeta moža, kateremu Bog prišteva pravičnost brez del. Apostol Pavel tudi pravi, da smo opravičeni zastonj, po milosti, zaradi odkupa v Jezusu Kristusu. Zato se vselej trdno držimo tega temelja, ko Bogu ponižno pripisujemo vso slavo in priznavamo sebe takšne kot smo (brez da bi si drznili v čemerkoli zaupati vase, ali v svoje zasluge), zanašajoč se in počivajoč edino na poslušnosti Kristusa križanega, ki postane naš, ko vanj zaverujemo. To zadostuje za pokritje vseh naših grehov in nam daje zaupanje pri približevanju Bogu; našo

Belgijska (Nizozemska) veroizpoved

vest osvobaja strahu, trepetu in groze, zato ne posnemamo našega praočeta Adama, ki se je v strahu skušal zakriti s figovimi listi. Resnično, če bi morali stopiti pred Boga in bi se pri tem zanašali, čeprav čisto malo, nase, ali na katerokoli drugo stvaritev, bi bili (gorje nam!), pogoltnjeni. Zato mora vsakdo moliti z Davidom: »Gospod ne hodi v sodbo s svojim služabnikom, ker pravičen ni pred tabo nihče, ki živi.«

24. člen - O posvečenosti in dobrih delih

Verujemo, da naredi prava vera, ki sta jo v človeku proizvedla poslušanje Božje besede in delovanje Svetega Duha, iz njega novega človeka in povzroči, da zaživi novo življenje, saj ga osvobodi vezi greha. Zato je zelo daleč od resnice, da bi opravičujoča vera naredila človeka nemarnega za pobožno in sveto življenje; nasprotno, brez nje ni mogoče storiti ničesar iz ljubezni do Boga, ampak edino iz samoljubja ali strahu pred prekletstvom. Zato je nemogoče, da bi bila ta vera v človeku nerodovitna, kajti ne govorimo o prazni veri, ampak o tisti, ki jo Sveto pismo imenuje »vera, ki deluje po ljubezni« in spodbuja človeka, da opravlja dela, ki jih Bog zahteva v svoji besedi. Ker izhajajo ta dela iz zdravih korenin vere, so dobra in sprejemljiva v Božjih očeh, saj so posvečena po njegovi milosti; vseeno pa nič ne prispevajo k našemu opravičenju. Kajti vera v Kristusa je tista, po kateri smo opravičeni in to že preden smo opravljali dobra dela, saj bi sicer ne šlo za dobra dela, enako kot je lahko sad dober le v primeru, če je tudi drevo dobro. Zato opravljamo dobra dela, pa ne da bi si z njimi kaj zaslužili (le čemu bi lahko bila zaslužna?), ampak smo mi dolžni Bogu za dobra dela, ki jih opravljamo, ne pa on nam, saj je Bog tisti, ki v nas po svoji dobri volji udejanja voljo in delovanje. Bodimo pozorni na to, kar piše: »Tako tudi vi, kadar storite vse, kar vam je ukazano, recite: Nepridni hlapci smo; storili smo le, kar smo bili dolžni storiti.« (Lk 17,10) Hkrati ne zanikamo, da Bog nagraduje naša dobra dela, vendar po milosti, s katero krona svoje darove. Še več, našega odrešenja ne utemeljujemo na dobrih delih, ki jih opravljamo, kajti vsa naša dela so onesnažena z našo mesenostjo in zaslužijo kazen. Četudi bi bili zmožni pokazati eno samo dobro delo, bi spomin na en sam greh pri Bogu zadostoval, da bi bilo to delo zavrnjeno. Tako bi bili, če se ne bi opirali edino na zasluženje, ki izhaja iz trpljenja in smrti našega Odrešenika, ves čas v dvomih in nošeni semtertja, brez vsake gotovosti, naša vest pa bi vseskozi trpela.

25. člen - O odpravi obredne postave

Verujemo, da so obredi in obredni simboli postave prenehali s Kristusovim prihodom, in da so bile vse predpodobe izpolnjene, zato mora biti njihova raba med kristjani odpravljena. Njihova resničnost in bistvo pa sta še vedno z nami v Jezusu Kristusu, v katerem imata svojo izpolnitev. Hkrati pa še vedno uporabljamo pričevanja, vzeta iz postave in prerokov, da bi se potrdili v nauku evangelija in urejali svoje življenje v vsej poštenosti, na slavo Bogu in skladno z njegovo voljo.

Belgijska (Nizozemska) veroizpoved

26. člen - O Kristusovem sredništvu

Verujemo, da nimamo drugega dostopa k Bogu, razen po našem edinem Sredniku in Zagovorniku, Jezusu Kristusu, pravičnemu, ki je postal človek in v eni osebi združil Božjo in človeško naravo, da bi mi ljudje dobili dostop do Božjega Veličastva, saj bi nam bil sicer ta dostop zaprt. Ta Srednik, ki ga je določil Oče in postavil med sebe in nas, nas ni smel prestrašiti s svojim veličastvom, ali povzročiti, da bi se ozirali za drugim srednikom, po naših predstavah. Kajti niti v nebesih niti na zemlji ni osebe, ki bi nas bolj ljubila kot Jezus Kristus, ki je, čeprav je bil v podobi Boga, samega sebe naredil nepomembnega in zaradi nas prevzel podobo človeka in služabnika ter napravil sebe popolnoma enakega bratom. Če bi morali iskati drugega srednika, le kdo nas bolj ljubi kot ta, ki je dal svoje življenje za nas, ko smo bili še sovražniki? In če iščemo nekoga, ki ima moč in veličastvo, kdo je tak, ki bi imel oboje in sedi na Očetovi desnici in mu je dana vsa oblast v nebesih in na zemlji? In kdo bo prej uslišan kot Božji lastni in ljubljeni Sin? Ravno zaradi čiste nevere je bila vpeljana praksa, ki ni čaščenje, ampak sramotitev svetnikov. Gre za tisto, česar svetniki niso nikoli počeli, niti za to prosili, ampak so to, skladno z dolžnostjo, vztrajno zavračali. O tem pričujejo njihovi spisi. Pri tem se ne smemo sklicevati na našo nevrednost, saj ne gre za to, da bi darovali Bogu molitve na temelju naše veljave, temveč na temelju odličnosti in veljave Gospoda Jezusa Kristusa, čigar pravičnost postane po veri naša pravičnost. Hoteč od nas pregnati neumni strah, oziroma našo nevero, je apostol po pravici rekel, da je postal Jezus Kristus v vsem enak svojim bratom, da bi postal usmiljen in zvest veliki duhovnik in tako opravil spravo za grehe ljudstva. Kajti v čemer je sam trpel in bil skušan, more priti na pomoč vsem skušanim. Da bi nas še bolj opogumil, nam nato pravi: »Ker imamo torej tako vzvišenega velikega duhovnika, ki je šel skozi nebesa, Jezusa, Sinu Božjega, držimo se svoje veroizpovedi! Kajti nimamo velikega duhovnika, ki bi ne mogel z nami čutiti slabosti naših, ampak izkušani je v vsem kakor mi, a brez greha. Bližajmo se torej s srčno zaupnostjo prestolu milosti, da dobimo usmiljenje in najdemo milost za pravočasno pomoč.« Isti apostol še pravi: »Ker imamo trdno zaupanje, da nam je prost vhod v svetišče po krvi Jezusovi, pristopimo z resničnim srcem, v popolni gotovosti vere...« Pravi pa tudi, da ima Kristus nespremenljivo duhovništvo. Zato more popolnoma rešiti tiste, ki se po njem bližajo Bogu, ker vedno živi, da se poteguje zanje. Kaj bi še lahko hoteli več? Sam Kristus pravi o sebi: »Jaz sem Pot, Resnica in življenje; nihče ne pride k Očetu razen po meni.« Glede na to, da je Bogu ugajalo, da nam je dal svojega Sina za Srednika, zakaj bi torej iskali drugega? Nikar torej ne zapustimo tega zaradi drugega, niti ne iščimo drugega, ki ga ne moremo najti. Kajti, ko nam je Bog dal Srednika, je dobro vedel, da smo grešniki. Zato v skladu s Kristusovo zapovedjo kličemo k nebeškemu Očetu po Jezusu Kristusu, našemu edinemu Sredniku, kot nas uči Gospodova molitev. Pri tem imamo zagotovilo, da bomo dobili vse, karkoli prosimo Očeta v Kristusovem imenu.

27. člen - Katoliška krščanska Cerkev

Verujemo in izpovedujemo (v) eno katoliško ali vesoljno Cerkev, ki je sveto občestvo vseh

Belgijska (Nizozemska) veroizpoved

pravih vernikov, kateri pričakujejo svoje odrešenje v Jezusu Kristusu, saj so oprani z njegovo Krvjo in posvečeni ter zapečateni po Svetem Duhu. Ta cerkev traja od začetka do konca sveta, kar je razvidno iz tega, da Kristus ne bi mogel biti večni kralj, če ne bi imel podanikov. To sveto Cerkev ohranja in podpira Bog, zoper besnenje vsega sveta, in to navkljub temu, da je včasih (za določen čas) videti zelo majhna in v človeških očeh brezpomembna. Tako je bilo v nevarnih Ahabovih časih, ko si je Gospod ohranil vsega sedem tisoč mož, ki niso pokleknili pred Baalom. Ta cerkev tudi ni zaprta, zvezana ali omejena na določen prostor, ali na določene osebe, temveč je razširjena in razkropljena po vsem svetu, hkrati pa je v moči vere s srcem in voljo povezana in zedinjena v enem in istem Duhu.

28. člen - Vsakdo se je dolžan pridružiti pravi cerkvi

Ker je to sveto občestvo zbor odrešenih, zunaj katerega ni zveličanja, verujemo, da se ne sme nobena oseba, ne glede na družbeni položaj ali okoliščine, umikati in ločevati od tega občestva, ampak se mu morajo pridružiti vsi ljudje. Vzdrževati so dolžni edinstvo cerkve in se podvreči njenemu nauku ter disciplini ter kot udje istega telesa sprejeti nase jarem Jezusa Kristusa, v službi medsebojne izgradnje in v skladu z darovi, ki jim jih je dal Bog. Da bi to učinkovito dosegli, so se vsi verniki, kot pravi Božja beseda, dolžni ločiti od tistih, ki ne pripadajo cerkvi ter se pridružiti temu občestvu, ki ga je vzpostavil Bog. To so dolžni storiti, kljub nasprotovanju oblasti ter kraljevih dekretov, četudi za ceno življenja ali telesnih kazni. Vsi, ki se ločijo od cerkve, oziroma se ji ne pridružijo, ravnaajo v nasprotju z Božjo naredbo.

29. člen - O znamenjih prave cerkve in kako se le-ta razlikuje od lažne cerkve

Verujemo, da smo dolžni na temelju Božje besede marljivo in previdno razločevati, katera cerkev je prava, kajti vse sekte sveta se izdajajo pod imenom cerkev. Tu ne govorimo o hinavcih, ki so pomešani med dobre v cerkvi, čeprav, formalni pripadnosti navkljub, niso v resnici del nje. Govorimo o razlikovanju cerkvenega telesa, oziroma občestva od sekt, ki se imenujejo cerkev. Razpoznavna znamenja prave cerkve so: pridiganje čistega evangeljskega nauka, podeljevanje zakramentov, kot je določil Kristus in izvajanje cerkvene discipline, tako da se kaznuje greh. Skratka, v cerkvi se vse stvari urejajo v skladu s čisto Božjo besedo, zavrača pa se vse, kar le-tej nasprotuje, medtem ko je v njej Kristus priznan kot edina Glava cerkve. Po tem se prepozna prava cerkev, od katere se nihče nima pravice ločiti. Tiste, ki pripadajo cerkvi, lahko spoznamo po znamenjih pravega kristjana, kamor sodi predvsem vera; ko sprejmejo Jezusa Kristusa za Odrešenika, bežijo pred grehom in gredo za pravičnostjo, ljubijo pravega Boga in bližnjega, ne obračajo se na desno ne na levo, in so križali svoje meso z vsemi njegovimi deli. To ne pomeni, da v njih niso ostale velike slabosti, toda oni se po Duhu bojujejo vse življenje zoper nje, tako da nenehno iščejo zavetje v krvi, smrti, trpljenju in poslušnosti našega Gospoda

Belgijska (Nizozemska) veroizpoved

Jezusa Kristusa, v katerem imajo, po veri v njega, odpuščanje grehov. Lažna cerkev pripisuje sebi in svojim naredbam večjo moč in oblast kot Božji besedi in se noče podrediti Kristusovemu jarmu. Ta cerkev tudi ne podeljuje zakramentov, kot je določil Kristus v svoji besedi, ampak jim dodaja in od njih odvzema, kot se ji zdi prav. Bolj se zanaša na ljudi kot na Kristusa in preganja tiste, ki živijo sveto in v skladu z Božjo besedo ter jo grajajo zaradi njenih zmot, pohlepa in malikovalstva. Ti dve cerkvi se da zlahka prepoznati in razlikovati.

30. člen - O upravljanju in službah v cerkvi

Verujemo, da je treba pravo cerkev upravljati na način, ki ga uči naš Gospod v svoji besedi. Cerkev mora imeti služitelje ali pastirje, ki pridigajo Božjo besedo in podeljujejo zakramente, poleg njih pa starešine in diakone, ki skupaj s pastirji sestavljajo cerkveni svet. Na ta način se ohranja prava vera in se povsod razširja pravi nauk, kršitelji pa so kaznovani in onemogočeni z duhovnimi sredstvi. Revni in stiskani prejmejo pomoč in tolažbo, pač skladno s svojimi potrebami. Na ta način bo vse delo v cerkvi dobro in spodobno opravljeno, če bodo le izvoljeni takšni ljudje, ki so zvesti in ustrezajo pravilu, ki ga je podal sv. Pavel v poslanici Timoteju.

31. člen - O služiteljih, starešinah in diakonih

Verujemo, da morajo biti služitelji Božje besede ter starešine in diakoni izbrani za posamezno službo na zakonitih volitvah cerkve, s klicanjem Gospodovega imena in po redu, ki ga uči Božja beseda. Zato mora biti vsakdo pozoren, da se ne vrine z nepoštenimi sredstvi, temveč mora počakati na Božji klic, da bo mogel biti prepričan v svojo poklicanost in zadobi gotovost izbranosti od Gospoda. Za služitelje velja, da imajo vsi enako moč in oblast, ne glede na to, od kod so, saj so vsi služitelji Kristusa, ki je edini vesoljni škof in edina Glava cerkve. Da pa ne bi prihajalo do kršitev ali omalovaževanja Božjega svetega reda, je vsakdo dolžan visoko ceniti služitelje Božje besede in starešine cerkve in to zaradi njihovega dela, z njimi pa je dolžan biti, kolikor mogoče, v miru in brez godrnjanja, preprirov ter zdražb.

32. člen - O redu in vzgojnih sredstvih v cerkvi

Čeprav verjamemo, da je koristno in blagodejno, da cerkveni voditelji vpeljejo in vzpostavijo določen medsebojni red, ki služi za vzdrževanje cerkvenega občestva, morajo biti vselej pozorni, da se ne oddaljijo od tistega, kar je določil Kristus, naš edini Učitelj. Zato zavračamo vse človeške iznajdbe in postave, ki so jih v bogoslužje vpeljali ljudje in bi kakorkoli vezale in prisiljevale našo vest. Zatorej sprejemamo le tisto, kar služi za ohranjanje skladnosti in edinosti ter drži vse ljudi v poslušnosti Bogu. S tem namenom je uveden ukrep izobčenja z vsem, kar le-ta vključuje, skladno z Božjo besedo.

Belgijska (Nizozemska) veroizpoved

33. člen - O zakramentih

Verujemo, da je naš milostni Gospod zavoljo naše slabotnosti in nemoči določil za nas zakramente, da bi z njimi zapečatil svoje obljube do nas, hkrati pa kot jamstvo Božje milosti in dobre volje do nas, pa tudi za hrano in krepitev naše vere. Besedi evangelija jih je dodal, da bi našim zunanjim čutom nazorneje predočil, kar nam naznanja s svojo besedo, pa tudi, da bi nam predočil tisto, kar dela v naših srcih, ko v nas potrjuje zveličanje, ki nam ga daje. Zakramenti so vidna znamenja in pečati nečesa notranjega in nevidnega, s pomočjo česar Bog v moči Svetega Duha deluje v nas. Zato ta znamenja niso prazna in brezpomenska, tako da bi zavajala. Njihova resničnost je Jezus Kristus, katerega predstavljajo, brez njega niso nič. Zadovoljni smo tudi s številom zakramentov, torej z dvema, ki ju je vzpostavil Kristus, naš Gospod. To sta zakrament krsta in zakrament svete večerje našega Gospoda Jezusa Kristusa.

34. člen - Sveti krst

Verujemo in izpovedujemo, da je Jezus Kristus, ki je izpolnitev postave, s prelitjem svoje krvi privedel h koncu vsako drugo prelivanje krvi, s katerim bi kdo mogel ali želel opraviti spravo ali zadostitev za grehe. Ko je odpravil obrezo, ki je bila narejena s krvjo, je na njeno mesto vpeljal v cerkev zakrament krsta. Po le-tem smo sprejeti v Božjo cerkev in ločeni od drugih ljudi in tujih religij, da bi mogli popolnoma pripadati Njemu, čigar znamenje in prapor nosimo. Krst nam tudi pričuje, da hoče biti On za vedno naš milostni Bog in Oče. Zato je vsem tistim, ki so njegovi, zapovedal, da se dajo krstiti s čisto vodo »v ime Očeta in Sina in Svetega Duha«. S tem nam je naznanil naslednje: kakor voda, izlita na nas, izmije umazanijo z našega telesa in je vidna na telesu krščeneža, ko je z njo pokropljen, enako tudi Kristusova kri, skozi moč Svetega Duha, od znotraj pokropi dušo, jo očisti grehov in nas prerodi iz otrok jeze v Božje otroke. To se torej ne zgodi s kropljenjem z naravno vodo, temveč s kropljenjem z dragoceno krvjo Božjega Sina, ki je naše Rdeče morje, skozi katero moramo iti, da bi ubežali faraonovemu trinoštvu, torej hudiču, in vstopili v duhovno deželo Kanaan. Zato cerkveni služitelji s svoje strani podeljujejo zakrament in tisto, kar je vidno, naš Gospod pa daje tisto, kar zakrament označuje, torej dar nevidne milosti, kamor sodi umivanje, čiščenje in očiščenje naših duš vse umazanije in krivičnosti. Hkrati obnavlja naša srca in jih napolnjuje s tolažbo ter nam daje pravo gotovost svoje očetovske dobrote, oblači nas v novega človeka, iz nas pa odstrani starega človeka z vsemi njegovimi deli. Zato verujemo, da se je vsak človek, ki želi resno in iskreno doseči večno življenje, dolžan dati krstiti s tem enim krstom, brez ponavljanja, saj ne moremo biti dvakrat rojeni. Krst torej ni koristen le v trenutku, ko je na nas izlita voda, ampak vse življenje. Zato čutimo odpor do zmote anabaptistov, ki se ne strinjajo z enim samim krstom, ki so ga nekoč prejeli in celo obsojajo krst dojenčkov, ki so otroci vernih; za te dojenčke verujemo, da je prav, da so krščeni in zapečateni z znamenjem zaveze, enako kot so morali biti nekdanji Izraelovi otroci obrezani na temelju istih obljub, kot veljajo za naše otroke. Resnično, Kristus ni nič manj pretil svojo kri za dojenčke, ki so otroci vernih, kot za odrasle osebe.

Belgijska (Nizozemska) veroizpoved

Zato je prav, da tudi ti dojenčki prejmejo znamenje in zakrament tistega, kar je Kristus zanje storil, enako kot je Gospod v postavi zapovedal, da morajo biti otroci kmalu po rojstvu na tak način deležni Kristusovega trpljenja in smrti, da so zanje žrtvovali jagnje; tudi to je bil zakrament Jezusa Kristusa. Nadalje, kar je bila za Jude obreza, to je za naše otroke krst. Zato pravi Pavel, da je krst Kristusova obreza.

35. člen - O sveti večerji našega Gospoda Jezusa Kristusa

Verujemo in izpovedujemo, da je naš Odrešenik Jezus Kristus zapovedal in vzpostavil zakrament svete večerje, da bi z njim hranil in podpiral tiste, katere je prerodil in vključil v svojo družino, ki je cerkev. Tisti, ki so prerojeni, imajo v sebi dve življenji. Prvo je telesno in časno, prejeli pa so ga s prvim rojstvom, ki je skupno vsem ljudem. Drugo je duhovno in nebeško, prejeli pa so ga z drugim rojstvom, ki ga je povzročila beseda evangelija, gre pa za rojstvo v občestvo Kristusovega telesa; to rojstvo ni skupno vsem ljudem, ampak le od Boga izvoljenim. Na enak način nam je dal Bog za vzdrževanje telesnega in pozemskega življenja navaden, zemeljski kruh, ki je, tako kot telesno življenje, skupen vsem ljudem. Za podporo duhovnega in nebeškega življenja vernikov pa je poslal živi Kruh, ki je prišel iz nebes, Jezusa Kristusa. On hrani in krepi duhovno življenje vernikov, kadar ga uživajo, torej, kadar si ga prisvojijo po duhu in prejmejo v veri. Da bi nam lahko predočil ta nebeški in duhovni kruh, je Kristus kot zakrament svojega telesa določil zemeljski in vidni kruh, vino pa kot zakrament svoje krvi. To je storil zato, da bi nam z njuno pomočjo izpričal, da enako resnično, kot držimo zakrament v rokah ter ga jemo in pijemo s svojimi usti, s čimer vzdržujemo svoje telesno življenje, prav tako tudi prejemamo v svoje duše pravo telo in pravo kri Kristusa, našega edinega Odrešenika, za podporo našemu duhovnemu življenju. To dvoje prejemamo v veri, ki je roke in usta naših duš. Kakor je gotovo in nedvomno, da nam Jezus Kristus ni zaman predpisal tega zakramenta, saj dela v nas vse tisto, kar nam predoča s temi svetimi znamenji; čeprav je način, na katerega deluje, onkraj naše zmožnosti razumevanja in nam nedoumljiv, enako kot je prikrito in nedoumljivo delovanje Svetega Duha. Vendar se ne motimo, ko pravimo, da je tisto, kar jemo in pijemo, Kristusovo pravo in naravno telo in njegova prava in naravna kri. Toda način, na katerega smo deležni obojega, ni z usti, ampak po duhu v veri. Na ta način Kristus nenehno sedi na desnici Boga Očeta, hkrati pa nam nikoli ne neha omogočati, da smo ga deležni po veri. Ta pojedina je duhovna miza, pri kateri nam Kristus podeljuje samega sebe z vsemi svojimi blagodatmi. Pri tej mizi nam daje, da se veselimo tako v njem, kot v zasluženju, ki ga je bil pridobil s svojim trpljenjem in smrtjo; in ko zauživamo njegovo meso, on hrani, krepi in tolaži naše uboge in žalostne duše, ko pa pijemo njegovo kri, jih poživlja in prenavlja. Ker pa je zakrament povezan s stvarjo, katero označuje, ga ne smejo prejeti vsi ljudje. Hudobni prejme zakrament v svojo obsodbo, ne prejme pa resničnosti zakramenta, enako kot sta Judež in Simon Mag prejela zakrament, ne pa Kristusa, katerega zakrament označuje, zaradi česar smo ga deležni edino verni. In še nekaj. Ta zakrament prejmemo s ponižnostjo in spoštljivostjo v zboru Božjega ljudstva, s čimer kot občestvo obhajamo sveti spomin na

Belgijska (Nizozemska) veroizpoved

smrt Kristusa, našega Odrešenika, skupaj z zahvalo, izpovedujoč našo vero in krščansko pripadnost. Zato ne sme pristopiti k tej mizi nihče, ki se prej ne presodi. V nasprotnem primeru z uživanjem kruha in pitjem iz keliha je in pije lastno obsodbo. Skratka, prejemanje tega zakramenta budi v nas gorečo ljubezen do Boga in do bližnjega. Zato kot oskrumbo zavračamo vse dodatke in pogubne novotarije, ki so jih ljudje primešali temu zakramentu in trdimo, da moramo biti zadovoljni s to naredbo, kakor so o njej učili Kristus in apostoli ter o njej govoriti tako, kot so oni govorili.

36. člen - Posvetna oblast

Verujemo, da je naš milostni Gospod zavoljo grešnosti človeškega rodu postavil kralje, kneze in uradnike, hoteč, da bi na svetu vladali določeni zakoni in razumno vodstvo. Namen tega je bil, da bi se obrzerala človeška malopridnost in bi vse stvari med ljudmi potekale, kot terjata red in spodobnost. S tem namenom je dal oblastnikom meč za kaznovanje zločincev in zaščito tistih, ki delajo dobro. Naloga oblasti pa ni le skrb za javni red in blaginjo, ampak tudi varovanje svetega poslanstva cerkve, da bi se odpravilo, oziroma preprečilo vsako malikovalstvo in krivo čaščenje (glej spodnjo opombo), s čimer bi se in se razdejalo antikristovo ter pospeševalo Kristusovo kraljestvo. Zato morajo oblasti povsod podpirati oznanjevanje besede evangelija, da bi vsi častili in slavili Boga, ne glede na stan, imenitnost ali položaj; vsakdo pa se je dolžan pokoriti oblastem, jim izkazovati dolžno čast in spoštovanje, plačevati davke ter jim bili poslušen v vseh stvareh, razen v tistih, ki so v nasprotju z Božjo besedo. Vsakdo je tudi dolžan prositi zanje v svojih molitvah, da bi jih Bog vodil in usmerjal na vseh potih, in da bi mi lahko živeli mirno in tiho življenje v vsej pobožnosti in poštenosti. Zato obsojamo anabaptiste in druge puntarje ter vse tiste, ki zavračajo sleherno oblast in gosposko ter bi radi zrušili zakonitost, vpeljali skupno lastnino in pokvarili od Boga postavljeni nravstveni red.

OPOMBA: Izjava, ki se nanaša na odnos oblasti do cerkve, izhaja iz načela državne cerkve, ki ga je prvi vpeljal Konstantin, pozneje pa tudi mnoge protestantske dežele. Zgodovina pa ne daje prav načelu državne vladavine nad cerkvijo, ampak načelu ločenosti cerkve in države. Razen tega je v nasprotju z Novo zavezo, da bi bila državi dana oblast, da bi smela svojevoljno reformirati cerkev in zanikati pravico cerkve, da samostojno ureja svoje lastne zadeve kot področje, ki je ločeno od države, hkrati pa živi ob njej. Nova zaveza ne podreja krščanske cerkve državnim oblastem, da bi jo te upravljale in razširjale s političnimi sredstvi, temveč edino našemu Gospodu in Kralju, kot kako samostojno ozemlje ob državi, a vendar od nje popolnoma neodvisno. Tako morejo cerkev upravljati in izgrajevati lastni nosilci služb in to edino z duhovnim orožjem. Domala vse reformirane cerkve so zavrnilo idejo državne cerkve in zagovarjajo neodvisnost cerkva ter osebno svobodo vesti v zadevah, ki se tičejo služenja Bogu.

Belgijska (Nizozemska) veroizpoved

37. člen - Poslednja sodba

Končno verujemo, v skladu z Božjo besedo, da pride, ko napoči od Gospoda določeni čas (ki ni znan nobenemu ustvarjenemu bitju) in bo izpolnjeno število izvoljenih, naš Gospod Jezus Kristus iz nebes, vidno in v telesu, kot se je prej dvignil v nebesa. Prišel bo z veliko slavo in v veličastvu, da se razodene kot sodnik živih in mrtvih, in da očisti ta stari svet z gorečim ognjem. Nato se bodo na nadangelov poziv in na glas Božje trobente pred tem velikim sodnikom osebno pojavili vsi ljudje od začetka do konca sveta, tako moški kot ženske in otroci. Vsi mrtvi bodo namreč vstali iz zemlje, njihove duše pa se bodo povezale in zedinile s telesom, v katerem so nekoč živele. Živeči pa ne bodo umrli, ampak se bodo v hipu spremenili ter iz propadljivih postali nepropadljivi. Nato se bodo odprle knjige in mrtvi bodo sojeni po svojih delih, storjenih na tem svetu, bodisi dobrih ali slabih. Vsakdo bo polagal račun za vsako prazno besedo, katero je izrekel, in jo je svet sprejemal za šalo in zabavo. Skrivnosti in licemerstva ljudi bodo pred vsemi javno razkrinkana. Zato je misel na to sodbo neprijetna in grozljiva za vse hudobne in brezbožne, a v veliko radost in tolažbo pravičnim in izvoljenim, kajti njihova odrešitev se bo dovršila in prejeli bodo sadove svojega truda in težav, katere so prenašali. Njihova nedolžnost bo vsem znana in videli bodo strašno Božje maščevanje nad hudobnimi, kateri so jih na tem svetu kruto preganjali, stiskali in mučili. Hudobne bo obsodilo pričevanje njihove lastne vesti, prejeli bodo neumrljivost in bodo mučeni v večnem ognju, ki je pripravljen za hudiča in njegove angele. Nasprotno s temi bodo zvesti in izvoljeni kronani s slavo in častjo, Božji Sin pa bo priznal njihova imena pred Bogom Očetom in pred Božjimi izvoljenimi angeli. Vse solze bodo obrisane z njihovih oči in zadeva, zavoljo katere jih sedaj sodniki in gosposka obsojajo kot heretike in brezbožneže, se bo tistega dne pokazala kot zadeva Božjega Sina. Kot milostno nagrado prejmejo od Gospoda tolikšno mero slave, kot si je človeško srce ne more zamisliti. Zato s silnim hrepenenjem čakamo na tisti veliki dan, ko bomo mogli v polnosti uživati izpolnitev Božjih obljub v Jezusu Kristusu, našem Gospodu.

AMEN.